

«Ταῖς μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς» (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Χριστός Ανέστη.

Τρίτη Κυριακή από του Πάσχα και η Αγία μας Εκκλησία προβάλλει πρόσωπα, τα οποία διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο στην Ανάσταση του Κυρίου. Πρόσωπα τα οποία θα πρέπει να αποτελούν οδοδείκτες και παράδειγμα προς μίμηση στη ζωή μας. Γιατί οι πράξεις τους, πράξεις τόλμης, θάρρους, αγάπης αποτελούν βασικό στοιχείο στην προσωπικότητα του κάθε ανθρώπου.

Αυτά τα πρόσωπα είναι οι Μυροφόρες γυναίκες, μαθήτριες πιστές στον Χριστό και οι Ιωσήφ από Αριμαθαίας και Νικόδημος ο ευσχήμων βουλευτής, μάρτυρες της Ταφής του Κυρίου, οι οποίοι ζήτησαν το σώμα του Ιησού από τον Πιλάτο και το ενταφίασαν σε δικό τους μνήμειο «Ἡτήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ»[1].

Ας εξετάσουμε, όμως, το κάθε πρόσωπο ξεχωριστά. Να αναφερθεί ότι κοινό χαρακτηριστικό αυτών των προσώπων ήταν η τόλμη και το θάρρος τους.

Ο Ιωσήφ καταγόταν από την Αριμαθαία (πόλη της Ιουδαίας που βρισκόταν βορειοδυτικά της πόλεως των Ιεροσολύμων), διακεκριμένο πρόσωπο της ιουδαϊκής κοινωνίας, «αγαθός και δίκαιος»[2]. Είχε χρηματίσει μυστικός μαθητής του Ιησού, «κεκρυμμένος διά τον φόβο των Ιουδαίων»[3]. Σύμφωνα με τον λόγο του Ευαγγελιστού Μάρκου, ο Ιωσήφ «τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον και ητήσατο το σώμα του Ιησού»[4].

Ο από Αριμαθαίας Ιωσήφ μπήκε σε μεγαλύτερο κίνδυνο όταν αποφάσισε να πάρει το σώμα του Κυρίου, την ώρα που οι στενοί μαθητές Του είχαν διασκορπιστεί, γιατί οι Ιουδαίοι λύκοι που δολοφόνησαν τον ποιμένα, ήταν έτοιμοι ανά πάσα στιγμή να επιπέσουν και στο ποίμνιο. Το ότι αυτό που έκανε ο Ιωσήφ ήταν επικίνδυνο, το επισημαίνει ο ευαγγελιστής με τη λέξη «τολμήσας»[5].

Ο Νικόδημος ήταν Φαρισαίος, άρχων των Ιουδαίων, μέλος του μεγάλου συνεδρίου και διδάσκαλος του Ισραήλ. Μπροστά στο Ιουδαϊκό συνέδριο, ο Νικόδημος υπερασπίστηκε τον Ιησού γι' αυτό και τον ύβρισαν ως Γαλιλαίο. Αυτή η μαρτυρία διασώζεται στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο[6]. Επίσης, ο ίδιος Ευαγγελιστής μας διασώζει μια νυκτερινή συνάντηση του Νικοδήμου με τον Ιησού και ένα διάλογο μεταξύ των δύο ανδρών, ο οποίος αναφέρεται στην αναγέννηση του ανθρώπου με

την δύναμη του Αγίου Πνεύματος[7].

Το έργο των δύο ανδρών ήταν να ενταφιάσουν το σώμα του Ιησού σε τάφο δικό τους. Όμως, επειδή ήταν Παρασκευή και πλησίαζε το Πάσχα των Ιουδαίων, το Σάββατο, ενταφίασαν βιαστικά το σώμα του Κυρίου χωρίς να το αλείψουν με μύρα. Ο Ιωσήφ κι ο Νικόδημος δεν ήταν μόνο φίλοι του Χριστού, που διαπίστωσαν με τα μάτια τους πως ο Ιησούς πέθανε κι ενταφιάστηκε. Η μέριμνα για το νεκρό Κύριο ήταν πράξη αγάπης για τον αγαπημένο τους Φίλο και Διδάσκαλο, αλλά και ανθρωπιστικό καθήκον προς Εκείνον που είχε υποφέρει για χάρη της δικαιοσύνης.

Οι Μυροφόρες γυναίκες ήταν πολλές. Οι κυριότερες, όμως, ήταν επτά. Η Μαρία η Μαγδαληνή, η Σαλώμη, η Ιωάννα η γυναίκα του Χουζά, επιτρόπου και οικονόμου εις την οικία του Ηρώδη, η Μαρία και Μάρθα αδελφές του Λαζάρου, η Μαρία η γυναίκα του Κλωπά αδελφή της Θεοτόκου, σύμφωνα με τον Ευαγγελιστή Ιωάννη, ««Είστήκεσαν δέ παρά τῷ Σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ»[8] και η Σωσάνα. Ήταν και πολλές άλλες, όπως λένε οι Ευαγγελιστές Λουκάς και Ματθαίος[9], αλλά δεν υπήρχε λόγος να γραφούν τα ονόματά των.

Έργο τους ήταν να μυρώσουν το σώμα του Ιησού, όπως συνήθιζαν εκείνα τα χρόνια να αλείψουν με μύρο τους νεκρούς. Παίρνουν λοιπόν την μεγάλη απόφαση να επισκεφτούν τον τάφο του Κυρίου την επόμενη ημέρα από την εορτή, μία ημέρα δηλαδή μετά το Σάββατο του Εβραϊκού Πάσχα. «Διαγενομένου λοιπόν του Σαββάτου» και μάλιστα πριν ακόμα χαράξει για καλά το φως της ημέρας «όρθρου βαθέως», ξεκινούν να επισκεφτούν τον τάφο. Στην καρδιά τους δεν υπήρχε ούτε φόβος, ούτε αγωνία. Μόνο πηγαίο θάρρος το οποίο αντλούσαν από την αγάπη τους για το Χριστό. Ω του θαύματος! Το μνημείο κενό. Ο Χριστός αναστήθηκε.

Οι πρώτοι που μαθαίνουν ότι ο Χριστός αναστήθηκε ήταν οι Μυροφόρες. Και όχι μόνο το έμαθαν, αλλά είδαν Αναστημένο τον Χριστό, ωςάν μορφή επιβράβευσης για την πίστη και ανδρεία τους.

Οι Μυροφόρες δίνουν μερικά μηνύματα στον κάθε ένα από μας. Πρώτο μήνυμα είναι η ομολογία του ονόματος του Κυρίου, ότι είμαστε μαθητές του, χωρίς να ντρεπόμαστε ή να διστάζουμε να το ομολογήσουμε. Δεύτερο μήνυμα είναι η πίστη, δηλαδή να πιστεύουμε και να εναποθέτουμε την ελπίδα στην πρόνοια του Κυρίου. Το τρίτο μήνυμα είναι η τόλμη και το θάρρος τους. Ενώ, οι μαθητές του Κυρίου φοβήθηκαν και κρύφτηκαν κι έτσι δεν έγιναν οι πρώτοι μάρτυρες της Αναστάσεως. Σε αντίθεση με τις Μυροφόρες, οι οποίες πίστεψαν και τόλμησαν να δουν πρώτες και να μεταφέρουν πρώτες στον κόσμο το Μήνυμα της Αναστάσεως.

Ας μιμηθούμε το παράδειγμά τους και την τόλμη τους για να πλημμυρίσει και η δική μας ψυχή από το Φως της Αναστάσεως, την οποία θα μαρτυρούμε καθημερινώς με τον τρόπο της ζωής μας έως της εσχάτης ημών αναπνοής . Είθε, λοιπόν, ο Αναστάς Κύριος να μας αξιώσει όλους να απολαύσουμε την πραγματική και αιώνια χαρά της Αναστάσεώς Του και να γίνουμε μάρτυρες και της δικής μας Αναστάσεως.

Χριστός Ανέστη!

[1] Στιχήρό των Αίνων του Όρθρου του Μεγάλου Σαββάτου

[2] Λουκ. 23,50

[3] Ιωάν. 9,38

[4] Μρκ. 15,43

[5] Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς, «Αναστάσεως ημέρα», ομιλίες Γ΄, Αθήνα 2011, σ. 64-82

[6] Ιωάν. 7,51-52

[7] Ιωάν. 3,1-21

[8] Ιωάν. 19,25

[9] Λουκ. 8,3 και Μτθ. 27,55